

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

8. Dies Febrvarii. Nunquam erit homini pejus in morte, quam ubi erit mors ipsa sine morte, August. de Civit. cap. 11.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

fuert oblitus : quia misericordem Deum invenire non poterit, qui eum justum non timet. Ne timeas post mortem judicium, time ante mortem Judicem, qui nec pretio, nec prece est exorabilis. Juxta illud.

Judicis est recti nec munere, nec prece flecti.

8. DIES FEBRUARII.

Nunquam erit homini pejus in morte, quam ubi erit mors ipsa sine morte,
August. de Civit. cap. II.

Timenda I.
mors illi
qui commi-
sit timenda.

IN homine graviter infirmo, ut plurimum pœnitentia est infirma. Tamen si enim illius exercendæ adhuc suppetat facultas ; quæ tamen non difficultas ? Obruent ægotantem ægritudo corporis, & animi, dolor, infirmitas, insomnia, inquietas, vigiliæ. Coquet febrilis ardor viscera, obrundet gravedo caput. Quis modus discutiendæ ut par esset conscientia? Morbus ingravescet, mittendus erit sanguis, pharmatica sorbenda, adhibenda remedia, fastidio erunt medici, & cum vacillare ceperint, terrori. Ubi conclamatum fuerit, quàm gravis erit mortis nuntius. Sed quid? Quando circumdabunt me dolores mortis, torrentes iniquitatis, ac pericula inferni? Poneretur ante oculos antea actæ vitæ turpitudine, apparebit sublato fuce peccatorum gravitas, in proximo erit damnationis periculum, & exorabilis sæ-
veritas

veritas Judicis. Terrebit sententia futura peremptoria decreto nunquam revocabili. Recurrent in mentem Divini neglectus obsequii, tempus otio, nugisque perditum; occasiones exercendæ virtutis prætermiffæ: neglectæ preces, dilata pœnitentia, raro & perfuactoriè usurpata Sacramenta: languor perpetuus: supina socordia; nulla sui abnegatio, exigua Christi imitatio.

II. Ad hæc, dæmonum insidiæ, fortè & aperta vis. Erunt sanè diriores eorum impetus, quia ultimi, Inducunt cerebro tunc tenebras, ut conturbet: nunc lucem malignam, ut præfidam; subindè gravitatem exaggerabunt peccatorum, ut desperem: mox extenuabunt, ut parvipendam. Omnibus machinis me adorientur, & omnibus modis ac viis aggredientur, iis præsertim, quibus aliquandò sciunt me succubuisse. Ex ea me maximè parte invadent, qua debilior inveniar. Quid! Quandò crucifixus afferetur, cujus plagas irritavero: quandò cereus accenderetur, index bonorum operum quæ neglexero. Quandò nomen Dei invocabitur, quod prospexero? Quid tunc solatii, si nunc Gratiam respuo! suprâ gladius dependebit Divinæ Justitiæ, infrâ erit sepulchrum patens: intrâ rodet vermis conscientiæ, extrâ plorabunt amici, vel agnati, qui nec dolorem lenire, nec mortem poterunt vel momento retardare. Uxor dotem filiarum, Filius jus primogenituræ, gener pecuniam dotalem, medicus solatium, servus libertatem, famuli mercedem, creditores debita petent.

III. Vèrgente morte, instante puncto; vires me destituent, membra rigeant, sensus deficient, cor palpitabit, premetur anhelitus, squalebit vultus.

offundentur oculi, corporis se compages contrahet, & ultimam calamitatem testata, uno flatu reddet spiritum, & eo ipso mors animam sejunget à corpore: vita discedet, homo desinet, & omnis cum eo splendor evanescet. Sed inter hæc omnia maxime formidabilia nihil est formidabilius in morte, quam timor mortis, illic ubi mors erit sine morte. O mortalis, dum hæc tibi morituro eventura consideras, necdum peccare formidas? Cùm igitur omnis vitæ nostræ error oriatur ex oblivione finis, in quem illa præcipitat, revocemus illam jugiter in mentem, in oculos, in continuam ejus meditationem. Hujus oblivio multorum est perditio: ut bene D. Gregorius

(a) *Vitam carnis quasi permanentem diligunt, quæ quanta sit vitæ sequentis eternitas non attendunt: cumque soliditatem perennitatis non considerant, exilium patriam, tenebras lumen, cursum stationem putant; qui majora nesciunt, judicare de minimis nequaquam possunt.* Spernas vitam præsentem, ut non metuas mortem imminentem. Desipis, si illam censeas dignam amore, sapias, si judices plenam dolore. Suffragatur mihi Poëta:

Fallitur insipiens vitæ præsentis amore.

Sed sapiens novit, quantum sit plena dolore.

9. DIES FEBRVARII.

Mors universis gaudiis finem imponit, ita ut cùm esse desierint, nec fuisse putentur. *Laurentius Instin. Tract. lig. vii.*

(a) *Greg. l. 8. mor. c. 8,*